

Jessica Barry

Frit fald

400 sider

Jentas

Uh hvilken spænding, hvilket plot og ikke mindst hvilke fine nuancer om sin egen indre psykologi man kommer i kontakt med efter læsning af bogen. Det er en pageturner, det er der mange bøger, der er, og der er også mange, der inddrager psykologien. Men debutanten her gør det på en meget reel og ligetil måde, upyntet og uden de indpakninger i større prosaagtige kompleksiteter, vi er så vant til. Det er befriende.

Allisson er den eneste overlevende fra en flyulykke. Meget få forsyninger og en smadret mobiltelefon langt oppe i bjergene. Piloten var hendes forlovede, og hun har mistet, som meget få mister.

Maggie, Allisons mor, får alle steder at vide, at hendes datter har mistet livet ved ulykken. Selv om mor og datter har været på kant, tænker Maggie, at det kan umuligt passe, at hendes barn har mistet livet, og dermed begynder hun at søge sandheden. Såvel i den geografiske verden som i den indre.

Det viser sig, at begge kvinder nu er desparate for at blive genforenet, og det gør, at handlingen får endnu et twist opad, og at ord som forståelse, tilgivelse, hengivelse og alt i den genre bliver fantastisk nærværende for læseren.

Begge kvinder går gennem mere end ild og vand for at finde fred med sig selv og hinanden. Lykkes det.

Læs selv og bliv grebet af en enestående, godt, sammenskruet spændingsbog.

Der er nogle sproglomster og lettere meningsforstyrrende blomster i bogen. Det fanger det trænedede øje, men man tilgiver det, for der er så meget glad guf for en sand, ja næsten thrillerelsker. Et enkelt spørgsmål. Har alle, også mindre fly, en "sort boks" med ombord?